

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 410/2023-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Marcelom Ružarovským, advokátom, Andreja Žarnova 11/C, Trnava, proti postupu Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 193/2011 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 193/2011 **boli porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadosťučinenie v sume **6 000 eur**, ktoré jej **je** Okresný súd Levice **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Levice **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **663,57 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 410/2023-13 z 18. júla 2023 prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľky doručenú mu 11. júna 2023, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 193/2011 (ďalej len „napadnuté konanie“).

1.1. Okrem vyslovenia porušenia namietaných práv sťažovateľka žiada, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 6 500 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom, pretože sa aj po jedenástich rokoch od podania žaloby neustále nachádza v právnej neistote, čo sa týka veci, s ktorou sa obrátila na príslušný súd.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojeného spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa podala 8. septembra 2011 na okresnom súde žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti proti [REDAKOVANÉ] ako žalovanému. Po prvotných procesných úkonoch okresný súd nariadil pojednávanie na 5. apríl 2013. Tento termín bol zrušený z dôvodu hospitalizácie sťažovateľky v psychiatrickej nemocnici a z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu bolo konanie na šesť mesiacov uznesením z 10. mája 2013 aj prerušené. Následne okresný súd na 1. apríl 2014 nariadil termín pojednávania a vykonal procesné úkony súvisiace so zabezpečením dôkazov, resp. so zisťovaním ďalších skutočností súvisiacich s predmetným sporom. Ďalšie pojednávanie 9. decembra 2014 bolo odročené z dôvodu podania žiadosti sťažovateľky o ustanovenie advokáta. Okresný súd zároveň zisťoval, či sťažovateľke bol ustanovený právny zástupca a 26. marca 2015 ju vyzval, aby oznámila návrhy na vykonanie dokazovania. Dňa 4. mája 2015 vyzval právnu zástupkyňu žalovaného, aby sa vyjadrila k vyjadreniu právnej zástupkyne žalobkyne. V mesiaci máj – jún 2015 požiadal o súčinnosť pri zabezpečovaní podkladov pre rozhodnutie. Dňa 6. júla 2016 bola urgovaná právna zástupkyňa žalovaného na účel predloženia listinných dôkazov a 2. augusta 2016 bola vyzvaná právna zástupkyňa žalobkyne na vyjadrenie k podaniu žalovaného. Nový termín pojednávania sa mal uskutočniť 2. marca 2017. Až na pojednávaní uskutočnenom 15. decembra 2022 okresný súd vo veci vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol. Sťažovateľka proti tomuto rozsudku podala odvolanie, a tak vec stále nie je právoplatne skončená. Spis bol 21. júna 2023 zaslaný Krajskému súdu v Nitre, kde sa nachádza doteraz.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

3. Okresný súd vo vyjadrení č. k. Spr/465/2023 zo 17. augusta 2023 považoval ústavnú sťažnosť za nedôvodnú, pretože súdne konanie síce dosiaľ nie je právoplatne skončené, ale v súčasnosti už nemožno konštatovať, že v ňom dochádza k priet'ahom, ktoré sú spôsobené okresným súdom, a to z dôvodu, že v spore už bolo meritórne rozhodnuté a spis bol predložený odvolaciemu súdu na účel rozhodnutia o odvolaní žalobkyne. Poukázal na to, že k obdobnému právnomu názoru dospel ústavný súd napr. v uznesení č. k. II. ÚS 333/2021 z 23. júna 2021, resp. v náleze č. k. I. ÚS 6/2022 zo 14. apríla 2022. Spolu s opisom úkonov okresného súdu v rokoch 2013 až 2017 predseda okresného súdu poukázal na to, že v danom spore bolo potrebné sa vysporiadať s procesnými návrhmi strán sporu, ako aj vykonať rozsiahlejšie dokazovanie (znalecké dokazovanie, výsluch svedka, resp. strany sporu a pod.), pričom ide o právne, ako aj skutkovo náročnejší spor. Taktiež poukázal na opatrenia prijaté v súvislosti s covidovým obdobím, keď opatrenia počas neho prijaté a tiež celková spoločenská situácia v tomto období mali nepochybne vplyv aj na priebeh napadnutého konania a túto skutočnosť nemožno pripočítať na ťarchu okresného súdu. Predseda

súdu vyslovil aj názor, že predmet konania nepatrí podľa rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) medzi tzv. prednostné konania, ku ktorému má vo veci konajúci súd pristupovať s osobitnou starostlivosťou a rýchlosťou.

II.2. Replika sťažovateľky:

4. Sťažovateľka v replike zotrvala na svojej ústavnej sťažnosti a jej dôvodoch, majúc za to, že okresný súd sa snaží bagatelizovať svoju nečinnosť až do roku 2016, primárne poukazujúc na roky 2014 až 2016, avšak tieto tvrdenia nie sú spôsobilé spochybníť jeho nečinnosť, resp. neefektívnu činnosť súdu. K svojmu zdravotnému stavu uviedla, že v roku 2013 do 3. januára 2014 bola hospitalizovaná a dlhodobo práce neschopná, teda do uvedeného dátumu i po ňom mohol súd konať plynule a efektívne tak, aby čo najskôr vydal rozhodnutie vo veci, pričom žaloba bola podaná 8. septembra 2011 a k prerušeniu konania došlo až v máji 2013. Poukázala na to, že prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo až 1. apríla 2014, čo sú takmer tri roky od podania žaloby. Ďalšie pojednávanie nasledovalo 2. marca 2017 a až takmer po šiestich rokoch vydal okresný súd prvé rozhodnutie vo veci. Pokiaľ okresný súd tvrdí, že bolo potrebné vysporiadať sa s procesnými návrhmi strán sporu, neuvádza, aké konkrétne procesné návrhy mal na mysli a akým spôsobom prispeli uplatnené procesné návrhy k dĺžke konania. Nesúhlasila ani s tým, že vo veci bolo potrebné vykonávať rozsiahlejšie dokazovanie. Sťažovateľka dôkazy označené okresným súdom – znalecké dokazovanie, výsluchy strán sporu a výsluchy svedkov, považuje za „štandardné“, ktoré sa vykonávajú vo väčšine sporových vecí, pričom nevykazujú žiadne osobitosti, pre ktoré by malo dochádzať k predlžovaniu súdneho konania. Znalecké dokazovanie síce môže trvať niekoľko mesiacov, avšak s poukazom na celkovú dĺžku konania išlo o nepatrné obdobie.

5. Zdôraznila, že v konaní nevystupovalo ani viac sporových strán, keď by bolo potrebné doručovať písomnosti všetkým z nich, čo by mohlo spôsobiť časové komplikácie, nebolo potrebné vykonávať úkony mimo obvodu sídla súdu alebo v zahraničí, nebolo potrebné pripájať viacero súdnych spisov alebo spisov z iných konaní (či už administratívnych alebo trestných). Znalecké dokazovanie bolo pritom zamerané na „bežné“ otázky, s ktorými sa znalci aj súdy stýkajú pravidelne. Podľa sťažovateľky je v právomoci súdu rozhodnúť o tom, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie. Po viacerých rokoch vedenia súdneho konania muselo byť okresnému súdu predbežne známe, ktorý z dôkazov by akou mierou prispel k objasneniu veci. Strany sporu síce majú právo navrhovať dôkazy, no tomuto právu nezodpovedá povinnosť súdu v každom jednotlivom prípade vykonať každý jeden navrhnutý dôkaz. Pokiaľ súd vykonáva dôkazy, ktoré sú bez výpovednej hodnoty, potom nevyhnutne túto skutočnosť treba pripísať na ťarchu samotného súdu. Tiež poukázala na to, že s prihliadnutím na zásadu *iura novit curia* by súd nemal mať problém aplikovať správne právne normy a tieto správne aj interpretovať. Súd má teda včas identifikovať rozhodujúce skutočnosti, vymedziť predmet sporu a následne vykonávať dôkazy smerujúce k vydaniu zákonného rozhodnutia.

6. Podľa sťažovateľky ani situácia súvisiaca s pandemiou COVID-19 nebránila súdu rozhodnúť už skôr, pretože do prijatia prvých opatrení v marci/apríli 2020 konanie na okresnom súde trvalo už takmer 9 rokov, čo je absolútne neprijateľná dĺžka konania.

7. K poznámke okresného súdu, že vec nepatrí podľa rozhodovacej činnosti ESLP medzi tzv. prednostné konania, sa sťažovateľka nazdáva, akoby okresný súd prikladal menšiu dôležitosť základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (resp. právu na spravodlivý

proces) v tom-ktorom konaní. S poukazom na čl. 12 ods. 1 ústavy uviedla, že to neznamená, že by súd mal konať na úkor rýchlosti a hospodárnosti v ostatných súdnych konaniach. Tiež pripomenula, že rýchlosť konania na tom-ktorom súde závisí aj od jeho organizácie alebo organizovania si práce toho-ktorého sudcu. Táto skutočnosť musí byť preto na príťaž skôr súdu než sporových strán.

8. Nesúhlasila ani s tvrdením okresného súdu, že v súčasnosti nemožno konštatovať, že dochádza k priet'ahom v súdnom konaní, ktoré sú spôsobené okresným súdom, pretože spis bol už predložený odvolaciemu súdu. K tomu pripomenula, že súdne konanie v prvej a druhej inštancii tvorí jeden celok a Krajský súd v Nitre môže vec vrátiť na nové konanie. Ak by teraz došlo k tomu, že ústavný súd sťažnosti nevyhoví, a vec by bola skutočne vrátená okresnému súdu, znamenalo by to, že v konaní by sa pokračovalo a stav neistoty by pretrvával, avšak sťažovateľke by sa nedostalo ochrany.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keď na základe podaní účastníkov konania a obsahu spisového materiálu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci [§ 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

10. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je založená na jej tvrdení, že okresný súd v konaní začatom v septembri 2011 počas rokov 2015 a 2016 fakticky nekonal, nenariadil vo veci žiadne pojednávanie, napriek tomu, že strany sporu predkladali na preukázanie svojich tvrdení dôkazy, ktoré mu umožňovali zistiť skutkový stav a vo veci meritórne rozhodnúť. Hoci okresný súd vyhlásil vo veci rozsudok 15. decembra 2022, z dôvodu sťažovateľkou podaného odvolania nie je vec stále právoplatne skončená a môže byť vrátená odvolacím súdom na nové konanie súdu prvej inštancie, čím sa sťažovateľka podľa nej stále nachádza v právnej neistote.

11. Vychádzajúc z uvedeného, napriek tomu, že spor bol v čase podania ústavnej sťažnosti okresným súdom rozhodnutý a v súčasnosti sa nachádza na odvolacom súde, je potrebné existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní a jeho dĺžku posúdiť v zmysle judikatúry ESLP ako celok bez ohľadu na jednotlivé fázy konania (k tomu napr. rozsudky ESLP vo veciach Bubláková proti Slovenskej republike z 15. 2. 2011, Čičmanec proti Slovenskej republike z 28. 6. 2016), pretože k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. práva na jej prejednanie v primeranej lehote môže dôjsť aj vtedy, ak konanie trvá (globálne) neprímerane dlhú dobu, a to bez ohľadu na to, v kom štádiu konania boli zaznamenané priet'ahy spôsobené postupom toho-ktorého súdu (m. m. IV. ÚS 74/2021, I. ÚS 212/2022, I. ÚS 288/2023). V danej veci nemožno opomenúť, že konanie trvá jedenásť rokov a dosiaľ nie právoplatne skončené a navyše súd v ňom konal príliš zdĺhavo a nesústredene.

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj

pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom tohto základného práva je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde právnou neistou osoby domáhajúcej sa rozhodnutia odstrániť nemožno. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

13. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05, IV. ÚS 621/2022). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1), ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti už vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

14. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou (m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky ESLP vo veci Frydlander v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96 a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00) zohľadňuje (1) právnú a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

15. V prípade sťažovateľky ústavný súd však nepostupoval *stricto facto* podľa uvedených kritérií, a to vzhľadom na dĺžku doteraz právoplatne neskončeného napadnutého konania presahujúcu dobu desať rokov, ktorú možno považovať za extrémnu. Takéto extrémne dlhé konanie zo strany všeobecného súdu *prima facie* odôvodňuje vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote subjektu takéhoto konania (m. m. I. ÚS 7/2022, II. ÚS 196/2023, I. ÚS 228/2023).

16. V správaní sťažovateľky neboli zistené také závažné skutočnosti, ktoré by negatívne vplývali na celkovú dĺžku napadnutého konania. Hospitalizáciu sťažovateľky ani predĺženie konania v dôsledku jeho prerušenia pre jej zdravotný stav nemožno pričítať na jej ťarchu.

17. Bez potreby podrobných analýz možno z obsahu spisového materiálu nesporne konštatovať, že okresný súd v predmetnej veci dlhé roky riadne nekonal a jednotlivé úkony často vykonával so značným časovým odstupom a v rozpore s princípom procesnej ekonómie (k tomu bližšie bod 2 a bod 13 tohto nálezu).

18. V kontexte daných okolností ústavný súd pripomína, že zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnym a nesústredeným postupom, t. j. takým konaním, ktoré nevedie k odstráneniu právnej neistoty strán sporu (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08, I. ÚS 223/2023).

19. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd v napadnutom konaní osobitne po nadobudnutí účinnosti nového procesného kódexu 1. júla 2016 dostatočne nevyužil procesné nástroje, ktoré mu Civilný sporový poriadok ponúka, vrátane uplatnenia zásady sudcovskej perspektívnej koncentrácie konania (§ 153 v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP), čo by mu umožnilo vo veci oveľa rýchlejšie a efektívnejšie rozhodnúť (k tomu napr. I. ÚS 7/2022).

20. V konklúzii už uvedeného ústavný súd uzatvára, že celková extrémna dĺžka presahujúca desať rokov trvania súdneho sporu vedeného súdom prvej inštancie výrazne vybočila z rámca požiadavky dosiahnutia konečného rozhodnutia vo veci v primeranej lehote a že ničím neospravedliteľným zdĺhavým postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k neprimeraným prietahom, čím bolo nesporne zasiahnuté do ústavne zaručeného základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu). Okresný súd nesie zodpovednosť nielen za nečinnosť v danej veci, ale hlavne za svoj nesústredený postup, ktorý nemožno nijako prepáčiť.

21. Názor predsedu okresného súdu, že zákonnej sudkyňi sťažila proces aj pandémie COVID-19, keď prijaté legislatívne opatrenia bránili súdom vykonávať vo veci pojednávania, a to v rokoch 2020, resp. 2021, nebolo možné zohľadniť, keď súdny spor do vypuknutia pandémie trval už deväť rokov, čo je dostatočne dlhá doba na to, aby vec mohla byť právoplatne skončená alebo aspoň rozhodnutá. Ani skutočnosť, že konanie o určenie vlastníckeho práva nepatrí medzi tzv. prednostné konania, neospravedlňuje všeobecný súd, aby veci nevenoval potrebnú pozornosť a konal v nej zdĺhavo a neefektívne.

22. Rovnako nebolo možné vychádzať z predsedom okresného súdu spomínaných rozhodnutí vo veciach ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 333/2021 či sp. zn. I. ÚS 6/2022, pretože boli založené na iných skutkových okolnostiach a dĺžka v nich posudzovaných konaniach nepresiahla časové obdobie desiatich rokov, teda ich dĺžka nebola extrémna.

IV.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

23. Sťažovateľka sa domáha, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 6 500 eur. Vzhľadom na konštatovaný neefektívny postup okresného súdu, berúc do úvahy všetky okolnosti prípadu vrátane tej, že v spore bolo v čase podania ústavnej sťažnosti meritórne rozhodnuté, majú na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pocítovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3, písm. e) zákona o ústavnom súde priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 6 000 eur a vo zvyšnej časti návrhu nevyhovel (body 2 a 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

24. Ústavný súd podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde priznal sťažovateľke náhradu trov konania titulom odmeny za právne služby advokáta (bod 3 výroku tohto nálezu), keď pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

25. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur (§ 11 ods. 3 vyhlášky) a hodnota režijného paušálu je 12,52 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľke priznal náhradu trov konania tak, ako si ich jej právny zástupca uplatnil, t. j. za 3 úkony právnej služby uskutočnené v roku 2023 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti a replika) v sume trikrát po 208,67 eur a režijný paušál v sume trikrát po 12,52 eur, t. j. spolu 663,57 eur.

26. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu